



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **Ing. R.K.**, bytem ■■■, zastoupené obecným zmocněncem P.K., bytem ■■■, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2959/14/4S-LBK,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 27. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2959/14/4S-LBK, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Liberci ze dne 27. 5. 2014, č. j. 68540/2014/LIB. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl podle § 33 a § 75 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, nepřiznat žalobkyni doplatek na bydlení k žádosti ze dne 15. 10. 2013.

Žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť u jejích příjmů ve výši 5 700 Kč není uvedeno, za které časové období bylo příjmu dosaženo a jedná se o vymyšlený údaj. Nesouhlasila s tím, že by měla příjem ve výši 3 000 Kč jako další pravidelný finanční příspěvek od rodičů. Tyto příjmy byly plánované příjmy a výdaje, které nevyjadřovaly skutkový stav. Výpočet plánovaných příjmů a výdajů vznikl v době, kdy ještě pobírala příspěvek na živobytí ve výši 1 520 Kč, který byl vyplacen v měsíci září. Pozdější nevyplacení příspěvku na živobytí mělo zásadní dopad na její výdaje na stravu a ostatní výdaje. Skutkový stav je tedy v rozporu se spisy. Úřad práce vycházel z jiného skutkového stavu pro výpočet doplatku na bydlení a pro výpočet příspěvku na bydlení. Další žalobní námitka směřovala proti výši nájemného, která je v místě obvyklá ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že výše

započitatelného nájemného se určuje podle mapy nájemného, neboť její byt je nově zrekonstruovaný, vybavený, s tržním nájemným, nikoli regulovaným. Nesouhlasila s tím, že úřad práce vycházel z mapy nájemného, ve kterém je uvedena podlahová plocha bytu 65 m², přitom ona užívá byt o podlahové ploše 34 m², u něhož je nájemné vyšší. Podle žalobkyně správní orgány nevzaly v potaz změnu zákona o pomoci v hmotné nouzi, která nastala od 1. 1. 2012, a vycházely z původní právní úpravy. Také nesouhlasila s tím, že žalovaný neprovedl místní šetření, nerespektoval své vnitřní předpisy, konkrétně normativní instrukci č. 10/2013. Žalobkyně se cítila diskriminována z důvodu, že nepatří do romské národnostní menšiny. Odkazovala na reportáže ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly vyplácení doplatku na bydlení v případě ubytoven, u nichž se doplatek na bydlení odvíjí od počtu osob, což podle žalobkyně svědčí o obcházení, ba přímo porušování zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně se dovolávala antidiskriminačního zákona č. 198/2009 Sb. Namítala, že občanům romské národnosti jsou vypláceny obrovské částky nájemného a ona neměla z čeho žít, bylo jí vytýkáno, že má adekvátní bydlení. Rovněž se dovolávala důvodové zprávy k novele zákona o pomoci v hmotné nouzi. Znovu zopakovala, že nesouhlasí s tím, že správní orgány neprovedly v jejím případě místní šetření jejího trvalého bydliště a požadovala, aby si soud opatřil znalecký posudek o výši obvyklého nájemného. Navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a jí přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že z důvodu vyšších příjmů byl žalobkyni od 1. 10. 2013 odejmut příspěvek na živobytí, který je podmínkou nároku na přiznání doplatku na bydlení. Částka ve výši 5 000 Kč byla žalobkyni započítána do příjmu na základě jejího prohlášení a prohlášení zmocněnce, kdy uvedli, že rodiče přispívají každý měsíc nad rámec výživného stanoveného dohodou, a to částkou ve výši 3 000 Kč (hrazení nezbytných výdajů – strava, telefon, internet, doprava). Žalobkyně doložila úřadu práce výpočet, ve kterém uvedla rozsah finanční pomoci ze strany rodičů, a požadovala, aby byl výpočet součástí spisové dokumentace. Na základě této skutečnosti jí byla odejmuta dávka příspěvek na živobytí ode dne 1. 10. 2013. I kdyby úřad práce provedl sociální šetření, kategorii předmětného bytu nelze při stanovení nároku na dávku zohlednit. U nájemní formy bydlení se do odůvodněných nákladů započítávají 3 základní položky, a to nájemné v místě obvyklé, úhrada služeb spojených s užíváním bytu a úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií. S námitkou diskriminace žalovaný nesouhlasil, žalobkyně nikdy nenamítala rozdílný přístup při jednání na úřadě, ani z její strany nebyla zaznamenána jiná stížnost. Vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a navrhoval v plném rozsahu žalobu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil soud tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 15. 10. 2013 požádala žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Dokládala výdaje na úhradu spotřeby energie, výši doplatku za energii, výši nájemného, a v průběhu řízení nesouhlasila, aby započítávané nájemné bylo stanoveno na základě mapy nájemného. Zdůraznila, že užívá nově vybavený a zrekonstruovaný byt s tržním nájemným a požadovala provést místní šetření. Usnesením ze dne 7. 11. 2013 úřad práce řízení přerušil s odkazem na to, že od 1. 10. 2013 byla žalobkyni zastavena výplata dávky hmotné nouze příspěvek na živobytí a dosud nebyla obnovena. V řízení bylo následně pokračováno poté, co měl úřad práce k dispozici pravomocné rozhodnutí o odejmutí příspěvku na živobytí.

Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2014, č. j. 68540/2014/LIB, pak úřad práce vyslovil, že žalobkyni se k její žádosti ze dne 15. 10. 2013 doplatek na bydlení nepřiznává. Úřad práce vyšel z toho, že bylo pravomocně ukončeno řízení ve věci příspěvku na živobytí za měsíc říjen 2013. Při posuzování nároku na dávku úřad práce vycházel při zjištění odůvodněných nákladů, které tvoří i obvyklé nájemné, z mapy nájemného dle údajů Státního fondu rozvoje bydlení s tím, že částka započítaného nájemného činí 2 740,40 Kč. K tomu úřad práce zohlednil částku hrazené elektrické energie 1 670 Kč, ostatní náklady na služby 600 Kč, poplatek za odvoz komunálního odpadu 41 Kč, takže částka odůvodněných nákladů na bydlení činí 5 051,40 Kč. Výše doplatku na bydlení je stanovena rozdílem mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení ze státní sociální podpory ve výši 4 941 Kč a částkou, o kterou příjem osoby, tedy výživné ve výši 5 000 Kč a příspěvek na dítě ve výši 700 Kč, převyšuje částku živobytí 3 410 Kč. Po tomto výpočtu dospěl úřad práce k závěru, že podmínky pro vznik nároku na doplatek na bydlení nebyly splněny.

V odvolání žalobkyně nesouhlasila jak s částkou, která byla vzata v úvahu jako odůvodněné náklady na bydlení, tak výživným nezaopatřenému dítěti ve výši 5 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2959/14/4S-LBK, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že z důvodu zvýšení příjmů byl žalobkyni pravomocně odejmut příspěvek na živobytí, který je podmínkou k získání nároku na doplatek na bydlení. Protože příjem žalobkyně ve výši 5 000 Kč přesáhl 1,3 násobek částky živobytí oprávněné osoby, nevznikl nárok na doplatek na bydlení. Dále se žalovaný vypořádal s námitkou týkající se rekonstrukce bytu tak, že tyto okolnosti nemohou být zohledněny a neprojeví se ve výši dávky doplatek na bydlení. Při stanovení odůvodněných nákladů na bydlení postupoval úřad práce dle žalovaného v souladu s právními předpisy. Úřad práce rovněž správně započítal částku výživného na základě dohody o výživném mezi rodiči a zletilým dítětem ze dne 21. 12. 2011, a protože z písemného vyjádření žalobkyně ze dne 8. 8. 2013 a protokolu o ústním jednání ze dne 1. 11. 2013 vyplývá, že rodiče žalobkyni přispívají i nad rámec dohodnutého výživného hrazením dalších nákladů na stravu, telefon, internet a dopravu, bylo správně do příjmů započítáno ještě 3 000 Kč. Žalovaný doplnil s odkazem na § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi, že podmínky pro přiznání dávky doplatek na bydlení žalobkyně nespĺňuje, a proto nebyla dávka doplatek na bydlení přiznána.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby bylo nařízeno ústní jednání, při němž obecný zmocněnec žalobkyně setrval plně na žalobě a dále zdůraznil, že ve správním spise je doložena faktura za doplatek za elektrickou energii ve výši 1 868 Kč a doklad o zaplacení doplatku dne 9. 10. 2013. Poukazoval na dopis úřadu práce ze dne 6. 10. 2014, kterým bylo doplněno dokazování dle § 77 odst. 1s. ř. s., z něhož vyplynulo, že žalobkyně byla upozorňována, že zaplacení doplatku za elektrickou energii ve výši 1 868 Kč musí prokázat, pokud by měl být tento doplatek zohledněn, s tím, že doplatek na bydlení byl evidován ke dni 18. 2. 2014. Provedený důkaz podle přesvědčení soudu nijak nesouvisí s projednávanou věcí, neboť byl vydán až po pravomocném ukončení správního řízení ve věci nepřiznání doplatku na bydlení k žádosti podané žalobkyní dne 15. 10. 2013, v němž otázka doplatku za elektrickou energii v dané výši nebyla řešena. Námitka týkající se nezohlednění doplatku za elektrickou energii

ve výši 1 868 Kč v napadeném rozhodnutí, stejně jako námitka ve vztahu k absenci kalkulačního listu ohledně započítání nákladů a příjmů a časového období, byly uplatněny po zákonné lhůtě k rozšíření žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. a soud se jimi nemohl zabývat. Žalovaný se ústního jednání neúčastnil, ač byl k němu řádně předvolán. Po projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci nebyl žalobkyni přiznán doplatek na bydlení, poté co bylo pravomocně rozhodnuto nejprve o zastavení výplaty dávky příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013 (žaloba proti rozhodnutím orgánů pomoci v hmotné nouzi zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 2/2014-34) a následně pravomocně rozhodnuto o odejmutí příspěvku na bydlení od 1. 10. 2013 (žaloba proti těmto rozhodnutím je přezkoumávána zdejším soudem pod sp. zn. 60 Ad 11/2014).

Obecně lze uvést, že doplatek na bydlení slouží jako jedna z dávek pomoci v hmotné nouzi ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi k pokrytí nezbytných potřeb osobám, které svoje náklady na bydlení nemohou pokrýt ze svých příjmů, i přes poskytnuté dávky státní sociální potřeby, které primárně slouží ke krytí nákladů spojených se živobytím a bydlením.

Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 12. 2014, *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24)*. Podle § 33 odst. 3 věta první uvedeného zákona *podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí podle zákona č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře*. Podle § 33 odst. 2 věta druhá uvedeného zákona *doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob*.

Jak zmínil úřad práce a následně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí jako důvod nesplnění podmínek nároku na doplatek na bydlení, žalobkyni byl s účinností od 1. 10. 2013 pravomocně odejmut příspěvek na živobytí, a to rozhodnutím úřadu práce ze dne 4. 2. 2014 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2014. Tato skutečnost je soudu známa z úřední činnosti, a to z obsahu správního spisu, který byl soudu doložen k žalobě žalobkyně směřující právě proti rozhodnutím ve věci odejmutí dávky příspěvek na živobytí (sp. zn. 60 Ad 11/2014). Žalobkyně tedy nemá od 1. 10. 2013 nárok na příspěvek na živobytí, a proto není splněna podmínka pro nárok na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 věta první zákona o pomoci v hmotné nouzi (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2014, č. j. 1 Ad 6/2012-6, dostup. na www.nssoud.cz).

Úřad práce se zabýval porovnáním příjmů žalobkyně a částky živobytí, žalovaný pak argumentaci doplnil výslovně o konstatování, že příjem žalobkyně přesahuje 1,3 násobek částky živobytí ve výši 3 410 Kč. Orgány pomoci v hmotné nouzi se tedy ve smyslu § 33 odst. 2 věta druhá zákona o pomoci v hmotné nouzi zabývaly i tím, zda by nebylo možné žalobkyni přiznat doplatek na bydlení, přestože nesplnila podmínku dle věty první tohoto ustanovení. Vycházeli pak z měsíčního příjmu žalobkyně ve výši 5 700 Kč (2 000 Kč jako výživné od rodičů na základě dohody o výživném, 3 000 Kč pravidelný finanční příspěvek

od rodičů, přídavky na děti ve výši 700 Kč). Protože příjem žalobkyně ve výši 5 700 Kč přesáhl 1,3násobku částky živobytí osoby, kterou je dle § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi částka životního minima žalobkyně dle relevantních ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, tj. částka 3 410 Kč, nemohl jí být doplatek na bydlení přiznán ani podle posledně cit. ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Příjem žalobkyně 5 700 Kč byl zcela logicky správními orgány zohledněn ve výši, jak byla zjištěna v řízení o příspěvku na bydlení. Není tedy vymyšleným údajem, jak žalobkyně namítá. Rozhodnutí žalovaného není v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť uváděný příjem ve výši 5 700 Kč je dokládán pravomocným rozhodnutím ve věci odnětí příspěvku na živobytí. Že se jedná o příjem dosahovaný měsíčně, nikoli za delší časové období, z rozhodnutí správních orgánů vyplývá. Správnost jeho zjištění pak bude podrobena soudní kontrole v řízení o žalobě směřující proti správním rozhodnutím ve věci odnětí dávky příspěvek na živobytí. Pokud by se v tomto řízení ukázalo, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru o nesplnění podmínek pro přiznání příspěvku na živobytí, neboť vycházely z nesprávně zjištěného příjmu žalobkyně, včetně nesprávného zohlednění částky 3 000 Kč jako příspěvku hrazeného rodiči žalobkyně nad rámec výživného 2 000 Kč dle dohody o výživném, bude na nich, aby tuto skutečnost v příslušném správním řízení zohlednily ve vztahu k doplatku na bydlení.

Žalobkyní popisované skutečnosti, které vedly k tomu, že rodiče jí přispívali i na jiné výdaje, jsou pro danou věc irelevantní. Důvodem pro vyhovění žalobě nemůže být ani to, že správní úřady počítaly s jinou výší příjmů žalobkyně pro účely přiznání nároku, resp. stanovení výše příspěvku na bydlení jako dávky státní sociální podpory. Jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, bylo povinností žalobkyně také orgánům státní sociální podpory sdělit skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku, resp. výše příspěvku na bydlení, tedy sdělit jim její skutečný příjem představovaným výživným od rodičů v rozhodném období.

K námitce týkající se způsobu stanovení nájemného v místě obvyklého pro účely zohlednění odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném v rozhodném období, soud jen ve stručnosti (s ohledem na to, že dle odůvodnění rozhodnutí žalovaného se nejedná o nosné důvody pro závěr o nároku na dávku) uvádí, že námitka není důvodná. Podrobně se zdejší soud problematikou zohlednění výdajů na úhradu nájemného a zjištění výše nájemného obvyklého v Liberci ve vztahu k období roku 2013 zabýval v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 19/2013-61, jehož závěry byly podrobeny přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-41, publ. na www.nssoud.cz. Na závěry uvedené v obou zmíněných rozhodnutích soud plně odkazuje. Žalobkyně nemá pravdu v tom, že by úřad práce nezohlednil změnu právní úpravy účinnou od 1. 1. 2012, naopak postupoval zcela v souladu se zavedenou správní praxí, pokud vycházel z údajů dle mapy nájemného. Zbývá dodat, že ani Nejvyšší správní soud neshledal pochybení správních orgánů, pokud neprováděly místní šetření za účelem zjištění stavu bytu žalobkyně a zohlednění kategorie bytu a jeho vybavení.

S námitkou diskriminace z důvodu, že žalobkyně nepatří do romské národnostní menšiny, se soud setkává opakovaně. Namítanou diskriminací se soud zabýval v rozsudích o předchozích žalobách žalobkyně proti rozhodnutím správních orgánů ve věcech doplatků na bydlení (sp. zn. 60 Ad 15/2013, 60 Ad 19/2013, 60 Ad 10/2014). Námitky posoudil jako nedůvodné a ani v souzené věci neshledal důvod odchýlit se od svých předchozích závěrů, které ostatně jako správné posoudil i Nejvyšší správní soud (srov. již zmíněný rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014-44).

Zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), jehož se žalobkyně dovolává, nelze v daném případě aplikovat. Z toho, co žalobkyně uvádí, nelze zjistit, že by úřad práce a posléze žalovaný vůči žalobkyni oproti nájemcům ubytoven z romské menšiny postupovali diskriminačním způsobem, ať již přímo nebo nepřímo, a z důvodu její rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru nebo z důvodu těhotenství, mateřství či z důvodu pohlavní identifikace aplikovali zákon o hmotné nouzi způsobem, který by jí přivodil zkrácení jejích veřejných práv. Právě na diskriminační postupy z uvedených důvodů totiž antidiskriminační zákon směřuje. Příklad žalobkyně se pak od případů vyplácení vysokých doplateků na bydlení odlišuje právě tím, že žalobkyně v ubytovně s více osobami nebydlí. Odkazy na televizní reportáže a celkovou sociální situaci a důvodovou zprávu k zákonu, jímž je právní úprava dávek pomoci v hmotné nouzi novelizována, jakož i dovolání se jiných případů doplateků na bydlení považuje soud za nepřipadné, nesouvisející s důvody, pro které k přiznání doplatku na bydlení došlo v případě žalobkyně. Žalobkyně navíc nepřinesla konkrétní důkazy o tom, že by byly doplatky na bydlení vypláceny přímo majitelům ubytoven v tvrzené výši v přímém rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, nebo že by byly dávky přiznávány uživatelům jiných forem bydlení, přestože zákonné podmínky pro přiznání konkrétní dávky pomoci v hmotné nouzi nesplnili. Nadto ani případná porušení právních předpisů v jiných případech nemohou odůvodnit přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi tomu, kdo by na ni neměl zákonný nárok.

K posouzení důvodnosti žalobních námitek neshledal soud potřebu doplnit zjištěný skutkový stav o znalecký posudek ke zjištění nájemného obvyklého, a to protože podstatou nepřiznání dávky byl zánik nároku na dávku příspěvek na živobytí a výše příjmů žalobkyně přesahující 1,3 násobek částky na živobytí. Soud rovněž neprovedl dokazování dopisy ze dne 20. 8. 2013 a 27. 1. 2014, jež byly součástí správního spisu ve věci příspěvku na živobytí a týkaly se placení výživného (sp. zn. 60 Ad 11/2014), neboť to považoval pro účely posouzení žalobních námitek za neúčelné. Soud neprováděl dokazování ani vládním návrhem zákona, kterým se mění zákon o pomoci v hmotné nouzi, neboť v dané věci správní orgány postupovaly dle ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění rozhodném pro daný případ a případné důvody pro vládní návrh novelizace zmíněného právního předpisu nemohou mít na posouzení věci vliv.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyně zákonné podmínky pro vznik nároku na dávku doplatek na bydlení v říjnu 2013 nesplnila a správní orgány jí dávku nepřiznaly v souladu se zákonem o hmotné nouzi. Proto byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, úspěšnému žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává dle § 60 odst. 2 s. ř. s., ostatně mu ani žádné náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. ledna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně